

Daar!

Een eindje verderop zag ze andere mensen liggen. Zouden die ook nog leven?

Ze begon te lopen en zag toen dat het drie kinderen waren. Haar hart maakte een sprongetje van blijdschap. Dat waren haar vrienden met wie ze in de kelder was geweest! Ze waren ook ontsnapt!

Zo snel ze kon liep ze naar hen toe. Een dikke tak schraapte over haar gezicht. Ze struikelde over de kromme wortel van een boom. Het kon haar niks schelen. Ze voelde de pijn niet eens.

Verder! Kom op!

Maar toen ze bijna bij haar vrienden was, bleef ze plotseling stokstijf staan. Er lag nog iemand op de grond, een beetje verscho- len achter een omgevallen boom. Ze zag eerst de zwarte schoe- nen. En toen ze twijfelend een stap naar voren zette, zag ze ook de rest. Van schrik sloeg ze een hand voor haar mond.

Zij was het.

Zuster Akela, de directrice van het weeshuis. De vrouw aan wie ze wilden ontsnappen.

Ze lag op haar zij en haar rechterarm strekte zich naast haar uit. En daar, naast haar hand op het mos, lag een klein boekje met een bruine leren kaft.

Nieuwsgierigheid won het van haar angst. Iets in haar zei dat dat boekje belangrijk was.

Dus toen de vingers aan de hand van zuster Akela plotseling bewogen, rende ze naar haar toe, griste het boekje van de grond en verdween diep het donkere dennenbos in.

NU

Ja hoor, mama had weer eens gepoetst. Met haar handen in haar zij keek Karlijn een beetje geïrri- teerd haar slaapkamer rond.

Ze begreep heus wel dat het belangrijk was dat haar kamer schoon bleef. Maar mama maakte er altijd zo'n bende van. Haar kussen lag scheef op het bed. Haar bureaustoel stond een eind- je van het bureau af. En het allerergste: haar verzameling stenen lag als een slordig hoopje op de vensterbank. Daar moest meteen iets aan gedaan worden.

Karlijn legde de stenen op volgorde van klein naar groot en met hun mooiste kant naar haar toe. Tevreden bekeek ze van een afstandje het resultaat. Kijk, dat was beter.

Nadat ze het kussen precies in het midden van het bed had gelegd, ging ze aan haar bureau zitten. Met een vinger schoof ze het pennenbakje recht. Zo, alles lag weer op zijn plek. In ieder geval zoals Karlijn het wilde. Soms vond ze zichzelf enorm ver- moeiend. Maar ze kon er niks aan doen. Ze werd er onrustig van in haar hoofd als dingen scheef lagen. Of niet netjes op een rij, zoals haar stenen. Mama noemde haar weleens pietluttig. Dat vond Karlijn raar, want ze heette niet Piet. En wat Piet dan deed als hij luttig was, wist ze ook niet. Misschien was het wel zijn ach- ternaam. Piet Luttig.

Karlijn pakte haar tas om er de boeken uit te halen die ze vanmiddag in de bieb had geleend. Ze vond het fijn in de bieb. Sowieso omdat alle boeken zo netjes gesorteerd stonden. Maar ook omdat het er heerlijk rustig was. Vanmiddag was ze er alleen geweest. Tenminste, dat dacht ze. Er was plotseling een oudere vrouw tegen haar opgebotst. Karlijns tas en de boeken erin waren op de grond gevallen. De mevrouw had ze meteen opgeraapt en weer in haar tas gestopt. Ze had sorry gezegd en was net zo snel verdwenen als ze verschenen was. Karlijn had haar verbaasd nagekeken. Ze had die vrouw nog nooit in de bieb gezien. En ze had niet eens een boek geleend. Raar mens.

Karlijn viste het eerste boek uit haar tas. *Een mummie maker bij de Egyptenaren* stond er op de kleurige kaft. Het zag er superinteressant uit. Na haar mislukte spreekbeurt over kippen wilde Karlijn echt goed voor de dag komen. Het was een ramp geweest, die kippen. Haar klasgenoot Sterre had een heel dom antwoord gegeven op Karlijns vraag. Iets over een superkip die chocolade-eieren kon leggen. Echt té stom gewoon. Iedereen in de klas had moeten lachen, maar Karlijn snapte werkelijk niet wat er zo grappig aan was. Om haar spreekbeurt nog een beetje te redden had ze snel haar kip tante Tokkie uit de kartonnen doos gehaald. Dat had even geholpen. Maar toen besloot tante Tokkie om het klaslokaal te gaan verkennen; kakelend en fladderend! Het was een bende geworden. Karlijn wilde er niet meer aan denken. Dan maar een spreekbeurt over mummies. Die konden tenminste niet kakelen en fladderen. Of chocolade-eieren leggen.

Ze stak haar arm weer in de tas en voelde ineens iets vreemds. Wat was dat voor een boek? Ze legde het op haar bureau en keek er met grote ogen naar. Het had een bruine kaft waar niks op

stond. Geen titel, schrijver of plaatjes. Het was klein en zag er bovendien heel oud uit.

Hoe kwam dat in haar tas terecht? Dat had ze niet geleend ...

Karlijn sloeg het boekje open en zag een mooi handschrift. Het was een soort dagboek. Zo te zien waren er her en der blaadjes uitgescheurd. Het rook muffig. Dat het oud was, zag ze aan de datum die bovenaan op de eerste bladzijde stond.

Karlijn was de mummies meteen vergeten en begon te lezen.

2 september 1897

Lief dagboek,

We zijn nu ruim een maand in dit weeshuis. Na het verschrikkelijke ongeluk waarbij onze beide ouders omkwamen, werden we hiernaartoe gebracht. Mijn broer Leo zit op de afdeling voor de jongens. Ik zie hem maar één keer per week, op zondag. Dan hebben we een vrije dag. Het gaat best goed met hem. Hij eet voldoende en heeft al vrienden gemaakt.

De zusters zeggen dat hij goed zijn best doet, maar 's nachts weleens nachtmerries heeft. Dat snap ik wel. Ik heb ze ook, maar zeg dat niet tegen de zusters. Alleen Teresa weet ervan. Ze slaapt op onze slaapzaal in het bed naast het mijne. We liggen daar met twaalf meisjes in twee rijen van zes bedden. We hebben allemaal een eigen kast naast het bed. Mijn bed staat aan het einde van een rij, dicht bij de grote ramen. Het weeshuis staat in een bos aan de rand van Schatterdam. Gisteren zag ik zelfs een eekhoortje in de boom vlak bij het raam.

Overdag krijgen we les van de zusters. De meeste kinderen kunnen nog niet goed lezen of schrijven. Ik ben blij dat

vader mij dat geleerd heeft. Hopelijk is hij nu in de hemel, samen met moeder.

Elke middag moeten we werken. Omdat ik al wat ouder ben - over een maand word ik veertien - krijg ik fijne taken. Er is hier een hele grote kamer vol met boekenkasten. Ik had nog nooit zo veel boeken gezien. Nu mag ik van zuster Bernadette boeken sorteren. Ik zet ze op volgorde volgens het alfabet. Het is veel werk, maar ik wil het netjes doen. Zo heeft vader mij dat geleerd. Ik weet niet of ik hier ook straf krijg als ik niet netjes werk. Vanmorgen kreeg Ada wel straf. Zuster Aldegonda sloeg haar met de stok op haar handen. Het was haar eigen schuld. Ada lette niet op in de les.

Nu gaan we naar de kapel om te bidden. Dat vind ik fijn. We bidden voor de zusters die zo goed voor ons zijn. En ik bid voor vader en moeder in de hemel. Tot gauw.

*Liefs,
Anna*

‘Karlijn, kom je eten?’

Van schrik sloeg ze het boekje met een klap dicht. ‘Ja, ik kom eraan!’ Ze stond op en liep naar het raam. Omdat ze aan de rand van Schatterdam woonden, kon ze in de verte het bos zien liggen. Ze wist niet dat daar een weeshuis had gestaan. Zou het er nog zijn? Misschien kon ze het boekje dan terugbrengen. Maar Anna zou niet meer leven. Zou ze nog familie hebben? Dan kon ze het aan hen geven.

‘Karlijn! Het eten wordt koud!’

‘Jahaa, ik kom!’ Snel legde ze het boekje in haar la, schoof de

stoel netjes aan en liep naar beneden. Ze keek op haar horloge; halfzes. Dan was het etenstijd. Elke dag. Dat vond papa fijn. En Karlijn trouwens ook.

Toen Karlijn de volgende morgen het schoolplein op liep, zag ze haar vriendinnetje Sterre staan. Druk gebarend stond ze te praten met hun klasgenoten Mees en Ali.

Karlijn vond Sterre wel aardig. Ze was soms een enorme flap-uit, maar kon met iedereen in de klas goed opschieten. Dat was met Mees wel anders. Een tijd geleden had hij Karlijn uitgescholden, alleen omdat ze vroeg of ze zijn gum mocht lenen. Het was tijdens een rekentoets geweest. Ze baalde sowieso al dat haar gum foetsie was. De toets had ze snel klaar, maar ze wilde nog wat kleine dingen uitgummen zodat het er netjes uitzag. Toen ze Mees om een gum had gevraagd, was hij zó boos geworden dat hij nare dingen tegen haar had geroepen. Later die week had ze plagend gezegd dat Mees verkering had met Sterre. Hij kon het niet waarderen en had haar zo hard geduwd dat ze op de grond was gevallen. Ze had zelfs moeten huilen. Karlijn snapte werkelijk niet wat Sterre in Mees zag. De laatste tijd ging ze echt veel met hem om. Dan moesten ze toch wel verliefd zijn? Zo ging dat ook altijd in boeken en films: meisje vindt jongen zielig, ze raken aan de praat en hop, verkering! Karlijn kon zich er niks bij voorstellen. Vlinders in de buik, puh! Vlinders leven in de natuur, niet in een buik. Wat een onzin.